

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.10.2016, č. j. 29 A 178/2016-32,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem na zahájení řízení označeným žalobcem výslovně jako „*správní žaloba proti usnesení ČR-Krajského soudu v Brně ze dne 10.10.2016, č.j. 29 A 178/2016-32*“, se žalobce domáhá vydání rozsudku, kterým by krajský soud toto rozhodnutí zrušil. Tímto rozhodnutím Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) odmítl jako nepřipustnou žalobu žalobce proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 As 58/2016-14, a to postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a zároveň žalobce poučil, že proti tomuto usnesení lze jako opravný prostředek podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

V daném případě se však o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nejedná, nýbrž jde o žalobu proti rozhodnutí soudu. Z obsahu podané žaloby, jakož i vydaného soudního rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, neplyne, že by byl napadán úkon správního orgánu; napadáno je zřetelně rozhodnutí zdejšího krajského soudu. Napadené usnesení tak nemůže být v režimu správního soudnictví krajským soudem přezkoumáno, neboť zde chybí pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Krajský soud v Brně není správním orgánem, jak jej definuje výše citované ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale jedná se o orgán moci soudní ve smyslu čl. 81 a násl. Ústavy České republiky.

V případě žalobou napadeného usnesení se tak nejedná o správní rozhodnutí, proti kterému by bylo možno brojit žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s., ale o rozhodnutí samotného Krajského soudu v Brně. Proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví lze ovšem brojit pouze opravnými prostředky zakotvenými v části třetí, hlavě třetí, soudního řádu

správního, tj. kasační stížností, případně návrhem na obnovu řízení, o čemž byl žalobce v žalobou napadeném usnesení řádně poučen. Z toho *a contrario* vyplývá, že jiné typy podání směřující proti těmto rozhodnutím nejsou přípustné. Žalobce však zjevně své podání jako kasační stížnost nekoncepoval.

Krajskému soudu přitom je z jeho úřední činnosti známo, že žalobce je dostatečně právně na výši (vedle řady svých vlastních věcí vystupuje v řízeních též jako obecný zmocněnec), aby své podání odpovídajícím způsobem označil a správně je také adresoval. V daném případě přitom žalobce svůj návrh výslovně označil jako správní žalobu.

Z tohoto důvodu proto krajský soud podanou správní žalobu odmítl jako nepřípustnou postupem dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. V uvedené věci se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, neboť zde není dána pravomoc krajského soudu rozhodnout o podaném návrhu žalobce.

Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud podotýká, že pokud žalobce opakovaně podává žaloby proti rozhodnutím soudu (k témuž soudu), z nichž je patrné, že jeho snahou není skutečné vyřešení sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí krajského soudu v nekonečně se řetězícím procesu, vykazuje tento přístup žalobce znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Jak přitom judikoval také Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působní práva) a nepožívají žádnou právní ochranu*“. I z tohoto důvodu proto zdejší soud nemohl přiřknout žalobci obranu tak, jak ji ve svém návrhu požadoval.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu